

N:o 5.

Ank. till Riksd. Kansli den 18 Febr. 1874, kl. 2 e. m.

Andra Kammarens Tredje Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4, med anledning af förslag om reglerande af fattigvårdsförhållandena emellan svenska och norska kommuner till likhet med hvad inom Sverige är gällande kommuner emellan.

Med åberopande af Herr A. W. Westerdals vid 1872 års riksdag afgifna motioner N:ris 23 och 202, har Herr *J. M. Wikström* uti en inom Andra Kammaran väckt, till Utskottet hänvisad motion N:o 43 hemställt: "att Kongl. Maj:t täcktes vidtaga sådana åtgärder, att svenska kommuner rörande fattigvårdslagstiftningen ej stå i något annat förhållande till de norska, än hvad nu är gällande mellan svenska".

Uti ofvan nämnda Herr Westerdals motioner föreslås, i den förra en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran: "det Kongl. Maj:t täcktes vidtaga sådana åtgärder att, derest fattigvårdslagstiftningen i Norge icke skulle kunna så ordnas, att norsk kommun blefve ålagd sjelf bestrida de kostnader i fattigvårdshänseende, som möjligen uppkomma efter det svensk medborgare öfver ett år vistats i Norge, svenska staten då måtte lemna denna ersättning;" och i den sednare likaledes en underdånig skrifvelse derom: "att Kongl. Maj:t täcktes upphäfva ej mindre Kongl. förordningen den 15 Februari 1855, angående behandling af frågor om ersättning för understöd, som af fattigvårdssamhälle i ett af de förenade rikena Sverige och Norge lemnas nød-

Bih. till Riksd. Prot. 1874. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 4 Häft.

lidande personer från det andra riket, än äfven 2 mom. af 32 § i fattigvårdslagen den 9 Juni 1871”.

Sedan berörde motioner blifvit af Kamrarne behandlade, har Riksdagen i skrifvelse den 15 Maj samma år hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhållit ”om sådan förändring af eller tillägg till bestämmelserna uti nådiga förordningen af den 15 Februari 1855, att svenskt fattigvårdssamhälles skyldighet att godtgöra statskassan förskjuten ersättning för tillfällig fattigvård och sjukvård, lemnad någon dess medlem inom Norge, ej må blifva vidsträcktare, än om vården lemnats inom svenskt fattigvårdssamhälle”.

Med föranledande af denna Riksdagens skrifvelse, tillika med en af Elfsborgs läns år 1865 församlade landsting gjord underdånig framställning om vidtagande af åtgärd, hvarigenom blefve stadgadt, antingen att svensk undersåte, som, efter ett års stadig vistelse i Norge, derstädes komme i behof af fattigunderstöd, skulle åtnjuta sådant af vederbörande fattigvårdssamhälle i Norge, eller att de fattighjon, med hvilkas underhåll kommuner i Sverige genom tillämpning af förordningen den 15 Februari 1855 betungades utöfver hvad dem i förhållande till svenska kommuner enligt gällande fattigvårdsförordning ålåge, skulle af staten försörjas i likhet med sådane fattiga, hvilkas försörjningsort icke kunnat utrönas; har Kongl. Maj:t i nådig skrifvelse till Dess och Rikets Kammarrätt den 29 November 1872 förklarar: att emedan — i fråga om skyldighet att gälda norskt fattigvårdssamhälles kostnad för tillfälligt lemnad fattigvård eller sjukvård åt svensk undersåte i de fall, då denna kostnad icke godtgjorts af de särskilda medel, som till användande under vissa förhållanden äro för sådant ändamål norska regeringen anvisade, utan blifvit af norska statskassan i förskott erlagd och för dennas räkning, med iakttagande af stadgandena i förordningen den 15 Februari 1855, af svenskt fattigvårdssamhälle återfordrats — sistnämnda fattigvårdssamhälles ersättningsskyldighet tillika med de omständigheter, under hvilka den återfordrade kostnaden tillkommit, skola, enligt 4 § i samma förordning och på sätt äfven 1:sta punkten i 2:dra momentet af nådiga cirkulärbrefvet till Öfverståthållaren och samtliga Kongl. Maj:ts Befallningshafvande den 10 Januari 1857 innehåller, bedömas efter de för fattigvården här i riket gällande författningar; och alltså genom redan meddelade föreskrifter svenskt fattigvårdssamhälles ersättningsskyldighet i förevarande hänseende är inskränkt till allenast sådana fall, der fattigvårdssamhället, om dylik vård lemnats inom annat svenskt fattigvårdssamhälle, ändock skulle vara till ersättning lagligen förbundet, samt i öfriga fall af tillfällig fattigvård och sjukvård, der förskjuten kostnad blifvit för norska statskassans räkning återfordrad från fattigvårdssamhälle i Sverige och å norsk sida iakttagits hvad i sistberörda förordning är för ersättnings vinnande stadgadt, ersättningsskyldigheten, på sätt äfven Riksdagen förklarar, bör af

statsverket fullgöras, Kongl. Maj:t funnit Riksdagens och landstingets i fråga varande framställningar icke till någon vidare åtgärd föranleda.

Vid sådant förhållande och då, på sätt Kongl. Maj:ts nådiga skrifvelse den 29 November 1872 utvisar, svenskt fattigvårdssamhälles ersättningsskyldighet i förevarande fall redan är så ordnad som motionären åsyftat, får Utskottet vördsamt hemställa,

att Herr J. M. Wikströms i fråga varande motion ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 18 Februari 1874.

På Utskottets vägnar:

Emil Königsfeldt.